

Novi svet: Sedem sodobnih japonskih pesnikov je produkt prevajalske delavnice v okviru festivala Dnevi poezije in vina, ki je potekala na Ptujju med letoma 2012 in 2014. Iz med sedmih pesnikov, uvrščenih v zbirko, jih je festival obiskalo kar pet. Med prevajalci so pesniška imena, ki jih ni potrebno posebej predstavljati, to so: Milan Dekleva, Aleš Šteger, Katja Perat in Gašper Bivšek. Prav tako sta pesmi v zbirki prevajali dve študentki japonologije, Gordana Tomažin in Katja Šifkovič ter Nagisa Moritoki, predavateljica japonskega jezika in kulture na ljubljanski filozofski fakulteti. Pred vsakim izborom posameznega pesnika se nahajajo fotografije Tomoakija Akasake, na katerih so vselej motivi iz narave.

Kenji Fukuma (1949) je tudi filmski režiser in kirtik ter anglist. Skoraj vsaka njegova pesem, uvrščena v izbor, je v dveh različnih slovenskih prevodih, vendar je v središču vsakega prevoda vselej pesnik, človek, ki se čuti nezmožnega občevanja s soljudmi in se zato umika v naravo ali pa vase, natančneje v spomin(e) in otroštvo, kjer se znajde v premišljevanju o individualnem smislu, ki ga vedno povzroči neko konkretno zunanje dogajanje. Poseben pa je še cikel pesmi z naslovom *Waleški zajtrk*, ki so notranji vtisi o Walesu pa tudi poklon Dylanu Thomasu.

Motivno najbolj zgoščen in zrel je pesnik Mizuho Ishida (1973), ki je tudi predavatelj in budistični menih, kar je vidno v poduhovljenem značaju pesmi. V pesmih je čutiti zanimanje za neizrekljivo, za tisto, kar je onkraj jezika – slednje se v pesmi *Snežni metež odseva v snežni idili* –, za kozmična občutja in človekove majhnosti v povezanosti s kozmosom (*Lunina ščeneta*); *Pariz, belo poletje* pa je globoka kontemplacija v pol sanjskem svetu in pijanskem bluzu, ki bežno poseže tudi v erotiko.

Mizuki Misumi (1981) je edina ženska predstavnik. Naslov zbirke je vzet prav po njeni pesmi. Mizuki Misumi piše zrelo poezijo, zagotovo pa najbolj intimno. Je pesnica, ki išče svoj dom, dom v najširšem pomenu besede (v iskanju osebnega smisla), ki lahko pomeni starše, domači vrt,

minule ljubezni. Izredno prisoten in močan je motiv rdeče barve, ki doprinaša ambivalenco v odnosu do njenih hrepenenj. Po eni strani hrepenenja pesnici predstavljajo oviro, po drugi strani pa nekaj neprijetno neizogibnega, ki jo potiskajo v razrešitev ali pa konfrontacijo z bolečimi razpokami iz preteklosti, spomini in minevanjem.

Kiwao Nomura (1951) je tudi avtor spremne besede. Izboru njegove poezije je težko najti skupni imenovalec, saj je zelo raznovrsten in tematsko razpršen. Lahko ga delimo na pesmi, ki so bolj osebne: (Mi, s prahom prevlečeni norci ...), Radi bi poskusil bojevati mehko vojno, Ali valovi in Oziroma sprostitev; ter na pesmi, ki vsebujejo veliko besednih iger in zgoščenega prepleta motivov ter miselnega toka: Razrahljani tečajji, Velikanska koda in In nato parada. Iz oblikovnega stališča je še posebej zanimiva pesem Neskončnost spomenika Ken'yu-sha, v kateri pesnik nastopa kot cinični komentator nogometne tekme, ki je pravzaprav alegorija na specifična dogajanja okrog literarne revije Ken'yu-sha, pri kateri je pesnik sodeloval.

Keijiro Suga (1958), predavatelj, pesnik in prevajalec, piše o postfukušimski stvarnosti. Konkretno problematiko ponese na občečloveško, katere srž je v človekovi nemoči in majhnosti v boju z veliko, kruto Naravo. V obravnavi tematike je subtilen, zaznati pa je tudi pričevanjsko razsežnost, ki spominja na tisto v poeziji Paula Celana. V ciklu pesmi Hoja se postavlja v vlogo opazovalca, ki distancirano priča o razdejanju postapokaliptičnih razsežnostih.

Poezija Joha Tachibane (1984) vsebuje veliko notranjega govora in besednega preigravanja, ki prehaja že v prozo. Osredotoča se na moško-ženski odnos, v pesmi Konec sveta pa z dobro mero cinizma opisuje kulturno sceno za katero uporablja predvsem besedo »drek«, ter s tem komentira vzvišene drže kritikov, pesnikov in umetnikov nasploh.

Če je Keijiro Suga v svojih postfukušimskih pričevanjih subtilen, pa se Ryoichi Wago (1968) omenjene tematike loteva bolj z etičnega vidika, seveda je pri tem bolj angažiran in neposreden. Njegova pozicija je pozicija demoničnega pesnika, ki toži nad svojo nemočjo in dvomi v svoje poslanstvo, s katerim ne more vplivati na naravno katastrofo. Vse kar lahko stori je, da upa na boljši jutri in na novo Japonsko. V ciklu Obzorje nad nebom, obzorje nad zemljo se njegovi upi in vrednote zberejo v motivu oreha.

Pesniška zbirka je obvezno branje za tiste, ki jih zanima kaj je »novega« na Vzhodu, saj imamo v slovenskem jeziku prevedeno le še eno delo japonskih pesnikov – Mala antologija japonske lirike (1975). Če bi slučajno kdo iskal eksotiko, je ne bo našel, saj sodobno japonsko pesništvo v veliki meri ne odstopa od sodobnih tokov v evropski poeziji. Skratka, izbor je raznolik, največjo svežino pa predstavlja tema fukušimske katastrofe.

Iztok Jereb

{fshare id=1348}